Veckokrönika från Sverige

Speciellt meddelad denna tidning genom Svensk-Amerikanska Pressbyrån i Stockholm.

Lifshändelserna med sina dunkla upprinnelser och ostredda slutmoment kunna ej undgå att försätta oss och hela vår tankeförmåga i en koncentrerad undran öfver de hemlighetsfulla makter, som omgifva oss och liksom medlidsamt beklaga vår oförmåga att lösa iwéella problem omkring oss. Ett sådant problem är det sensationella fallet Ekenberg. De sista handlingarna i hans verksamma, tankemättade lif tror man sig visseligen ha klargjort genom den digra mångfalden af bevis, men de kvarstå dock ännu i samma mystiska dunkel och komma efter hand att nedtystas genom hans så plötsligt timade död, lika mystisk som hela Ekenbergsaffären i öfrigt. Månne ej detta visar oss hur litet vi äro i stånd att intränga i de andliga lifsföreteelserna, hur mycket och hur djupt vi än lyckas fatta naturlagarnas innebörd och tillgodogöra oss hvarje möjlig vinst af det materiella lifvets välsignelser och förut slumrande naturkrafter. Som motto för Ekenbergsdramat skulle jag vilja säga: "Här intill skall du gå, och icke vidare"! Var det hämnd öfver lidna personliga oförrätter från afundsjuka yrkeskamrater, som drifvit honom till de brott, hvarför han anklagades, så afbröts denna hans självtagna makt i tid genom detta Guds kraftiga: "Härintill", innan han fick någon människas död på sitt samvete. Man ger sig icke ostraffadt in på förbjuden mark och hämnden hör Gud till. Londonpressen anser att intet tvifvel råder om att icke Ekenberg arbetat för strängt. Han lär under de senaste månaderna endast talat om sin uppfinning pa torfbränsleområdet och han visade den största otålighet öfver att ingen annan kunde se de stora möjligheterna som låge i ett exploaterande af de oerhörda mängder torf, som förekomma i synnerhet i Sverige. "Ekenberg", säger tidningen, "är borta, men hans uppfinningar kvarstå och komma möjligtvis att leda till nya industrier.

Genom uppfinningen att tillgodogöra sig torf till bränsle kunna stora sträckor af öde moras och kärr göras till fruktbärande åkrar." Vidare påstår tidningen: "Ekenberg älskade sitt fosterland, och hans samtal öfverflödade alltid af utläggningar om Sverige och hvad hans uppfinningar kunde göra för detta land. Det var alltid Sverige han skulle göra kommersiellt större".

Genom den å Ekenberg företagna obduktionen har kommit i dagen att dödsorsaken varit hjärtförlamning, föranledd af tydligt karaktäriseradt hjärtfel. Ekenberg lär komma att begrafvas denna vecka på Londons södra begrafningsplats. Hvad nu än för rykten komma att uppstå om orsaken till hans död, så är dock säkert att med honom ett stort snille gått ur tiden.

•

På tal om dödsfall, så skulle jag äfven kunna säga några ord om Rektor Palmgren, som äfven gått bort i dessa dagar. Dock anser jag att den kulturella förlusten ej i egentlig mening drabbat oss nu, ty rektor Palmgren hade redan för ett par år sedan lämnat sin verksamhet i andra händer. Men om hans lifsgärning veta vi ju alla, att han införde slöjden i vårt lands skolor i början af 1870-talet, då han upprättade en enskild läroanstalt, där han sökte förverkliga en nyare tids åsikter i frågan om uppfostran och uppställde obligatorisk undervisning i hand och slöjdarbete jämtebegränsad valfrihet i läseämnen för lärjungar af båda könen. Och därmed var samskoleidén förverkligad. Rektor Palmgrens praktiska undervisningsplan har sedermera tjänat som mönster för skolor i Finland, Norge, Danmark och Tyskland. Eder korrespondent, som varit i tillfälle att personligen utbyta tankar med den berömde läraren är en af de många, som satte stort värde på den hädangångne.

•

Somliga saker kunna infalla minst sagt olägligt. Så var det med underrättelsen om konung Gustafs plötsligt iråkade sjukdom. Drottningen, som är ute och reser, vände ofördröjligen stäfven mot norden. Kronprinsen, som besökte Östgöta spelen i Norrköping måste åka hem igen till Stockholm för att regera, och doktor Hybinett, som bevistade symfonikonserten på Operon, måste på konungens befallning komma upp på slottet för att assistera vid blindtarmsoperationen som i största hast beslöts och utfördes på slottet af doktorerna Edgren, Berg och Åkerman. Den upptog en tid af 1 timme och 10 minuter, hvarefter kungen väcktes ur bedöfningen och strax föll i lugn sömn. Tillfrisknandet fortgår tillfredsställande, och läkarne säga att det onda aldrig mer kan återkomma. Nu lefver kungen tills vidare på välling.

•

Apropå mjölmat så har en herr Bratt i en motion föreslagit att ett kommunalt bageri måtte uppföras och drifvas i Sockholm. Och meningen därmed vore att producera bröd, dels till Stockholms stads verk och inrättningar, dels för försäljning i mindre omfång till allmänheten. Från detta bageri, menar motionären skulle allt bröd levereras till de stadens inrättningar, hvilkas brödbehof icke kan fyllas från bageriet vid Stockholms stads arbetsinrättning. Det vore meningen att försälja enklare brödsorter efter vikt. Regelbundna noteringar böra göras öfver det pris olika slag af bröd böra betinga med hänsyn till pris å råmaterial, arbetskraft och pengar. Stockholm lämnar vid sina sjukhus, fattigvårdsinrättningar och rannsakningsfängelset föda till öfver 8,000 personer. Bröd åt dessa tages från privata bagerier. Ett kommunalt bageri skulle af hvad som beminst 150,000 kr. årligen. Ett annat skäl för ett dylikt bageris upprättande är, att brödprisen under de senaste åren stigit oerhördt. En märkbar ojämnhet i brödprisen gör sig skarpt gällande och i afseende på vikten råder de mest häpnadsväckande differenser. Man kan sannerligen inte förstå stockholmsbefolkningens ekonomiska sinne, då man ser den utan knot för sina tre öre ta emot den ena gången franska bröd, som väga 76 gram, andra gången 42 och betalar lika villigt 52 öre för ett kilogram bröd hos den ene, som 25 öre för samma vikt hos en annan. Det där skulle nu försöka afhjälpas — om det går.

I sammanhang härmed kan jag berätta er om en bonde som skulle leverera ett kilogram smör åt en bagare. Nu hade bonden inte sina vikter tillhands, hvarför han lånte en annans vågskål, lade smöret i den ena vågskålen och ett af bagarens kilogrambröd i den andra, hvarpå han lämnade smöret till bagaren. Han blef emellertid anklagad för att icke ha lämnat smör till sin fulla vikt. Hur kunde det hänga ihop? —

A. L—r.

Stockholm, den 12:e Februari, 1910.

EN TUSENÅRIG GRAF.

Den stora staden Timgad, som under århundraden legat begrafven i sanden, har ånyo bragts i ljuset. Dess läge var sedan långt tillbaka okändt, och dess namn hade så småningom öfvergått till sagorna. Nu ligga emellertid dess ståtliga ruiner blottade, ett lysande minnesmärke midt i Saharas sand.

Timgad eller Thambadi byggdes af kejsar Trajanus, och staden var under Marcus Aurelius' regering redan stor och rik. På dess torg utbyttes norra Afrikas produkter mot guld, olja och vin från det romerska rikets olika delar, och i dessa palats härskade en bländande lyx och prakt.

Så kommo araberna som en stormvind öfver staden, dödade dess män och släpade bort dess kvinnor och barn i slafveri. Berberna brydde sig ej om marmorgolf, inlagda med mosaik. Öknens sand var deras golf. Korintiska pelare och portiker hade ingen betydelse för tältens män, nomaderna, som drogo med sina hjordar från oas till oas, stridande till häst hela dagen och kamperande i tältläger om natten. Därför bröto de också upp från det förstörda och öde Timgad, lämnande dess öfvergifna och plundrade palats och tempel att falla i ruiner.

Men en stor del af staden fanns ännu kvar, och hvad som fanns var präktigt. Trajanus' stora vattenledning förde ännu bergens klara vatten ned i stadens alla delar, i alla dess trädgårdar, och planteringar. Ehuru plundradt och förstördt, var Timgad fortfarande en oas. Så småningom reste sig en liten kristen stad bland ruinerna, och ett stort kloster intog de romerska templens plats. Den nya staden skyddades af ett fort, byggdt af Belisarius' efterträdare Salomon.

Hur länge den nya staden fick lefva i fred veta vi ej. Under åttonde århundradet kamperade redan berberna bland dess ruiner, och dess kristna invånare hade flytt eller dödats. Hus, kyrkor och kloster lågo i spillror, vattenledningen var förstörd och oasen förtorkad. Den rasande sunnanvinden svepte Saharas sand in öfver ruinerna, begrafvande gata efter gata, hus efter hus, tempel efter tempel. Hela staden försvann så småningom under ett tjockt lager af sand, som ökades för hvarje ny storm. Dag efter dag fortsattes denna af ingen bevittnade begrafning. Det var som om staden så småningom sjönk i sandhafvet.

Det är åtminstone 1,200 år sedan Timgad öfvergafs, och under alla dessa sekler har sanden hopats öfver dess ruiner.

För omkring 20 år sedan fick Albert Ballu, som har öfverinseendet öfver minnesmärkena i Algier, höra talas om en platå på ökengränsen, där murverk stack upp ur sanden. Han begaf sig dit och började gräfva, med den påföljd att pelare och portiker kommo i dagen. Och slutligen upptäcktes en inskription som bevisade att man stod på det försvunna Timgads mark.

Nu är staden i det närmaste utgräfd och har nyligen fotograferats. Arkitekturens skönhet, mosaikernas talrikhet och lysande färger, badens storlek och präktiga utstyrsel, allt talar om stadens forna rikedom och lyx.

Ett af de vackraste bygnadsverken i staden är en triumfbåge, hvars inskriptioner äro från år 171 efter Kristus. Dess pelare, friser och kapitäl hade slagits omkull, men rekonstruktionen mötte inga som hälst svårigheter. Från denna triumfbåge ledde en bred stenlagd gata tvärs igenom staden, och man kan på stenläggningen iakttaga spåren af de hjul som rullade fram på denna aveny under Marcus Aurelius' dagar. Likaledes från triumfbågen leder en gata kantad med fotställningar till nu förstörda statyer till forum. På forum finnes de pelarhallar i hvilka Timgads befolkning plägade hålla sina möten. Och rundt om forum ligga alla de officiella byggnaderna, talartribunen, fängelset, senatspalatset och en del vackra butiker. På promenadvägen kring forum finnas bord, som tydligen tillhört friluftskaféer. Flera af dem äro försedda med inskriptioner och med knif inristade teckningar. På ett af dem står: Venari, Lavare, Ludere, Ridere, Hoc Est Viveri, d. v. s. i öfversättning: Att jaga, bada, roa sig och skratta, det är att lefva. Se där timgaditernas filosofi.

Från teatern med dess 25 rader platser till triumfbågen passerar man stora bad, hvilkas salar äro belagda med mosaik, palats med trädgårdar, fontäner, gårdar och badrum med kallt och varmt vatten. Offentliga bekvämlighetsinrättningar träffar man på litet hvarstädes, alla utrustade med en lyx och komfort som skulle komma en af Stockholms styrande män att häpna.

Af kapitolium återstå tolf pelare, de nedra delarna af ett altare och en väldig trappa med fyrtio steg och två utsökt vackra, korintiska pelare. Taket ligger i spillror, gallerierna stå öppna, tempelplatsen är en stenhög och gudastatyerna försvunna.

Ej långt från kapitolium ligger ett salutorg. Borden, på hvilka grönsaker och kött lades upp, stå ännu kvar, pelarna likaså, men fontänen, som gaf torget dess svalka, står torr och tyst. Längre bort ligga blomsterhandlarnas butiker med de korgar i hvilka de exponerade sina blommor.

Utanför stadens kärna ligga andra gator, kantade med enklare butiker och bostäder för de fattigare klasserna. I dessa delar af staden ha soldaterna af tredje legionen lämnat många spår efter sig.

De mosaiker som framgräfts äro af de vackraste och bäst bibehållna man känner. En af dem föreställer en naken gudinna sittande på ryggen af en triton och omgifven af sjöjungfruar, sjöhästar och delfiner. Alltsammans inramadt af akantusblad.

Klostret, som byggdes på den romerska stadens ruiner, har under de senaste månaderna också utgräfts. Men hur akeologiskt intressant det än är, har det ej för lekmannen det tjusande behag som den romerska staden som utbredde sin glans och prakt här vid öknens gräns och som lefde sitt lif endast med hjälp af den romerska makten. Då denna försvann från dessa trakter uppslukades staden af Saharas sand.

EN LITEN HISTORIA.

(Öfversättning).

Jack Barry var en ung hurtig officer. Han hade en hel sommar gjort sin kur för en ung flicka, och innan han begaf sig till sitt regemente, hade han friat, men fått afgjordt nej.

Då först gick det allvarligt upp för honom, huru högt han älskade henne. Han fann sig icke kunna lefva utan henne! Han hade hela den följande natten funderat på att taga lifvet af sig, men somnade olyckligtvis i sin stol och vaknade med en våldsam känsla af hunger, intog så en god frukost och — kom på andra tankar. Det skulle onekligen varit mera romantiskt att kunna visa på ett förspilldt lif och förklara, att det var hennes skull.

Jack reste till regementet och fick mycket att göra. Han hade emellertid där intet tillfälle att göra af med sina pengar, utan sparade dem i stället. Då han efter två års trägen tjänstgöring erhöll en längre tids permission, hade han en liten penningsumma och en god del sundt förnuft. Ehuru han icke kunde glömma sin gamla flamma, hade han beslutat att lefva henne förutan. Dock hade han föresatt sig att resa till London och hälsa på henne, endast för att visa, huru godt han kunde lefva utan henne.

Sagdt och gjordt.

Han blef mycket förvånad då tjänaren förde honom från den mörka tamburen in i salongen, utan att ens fråga efter hans namn. Ännu mera förvånad blef han, då han fann det mörkt därinne, och allra mest, då han fick syn på Violet själf, som satt lutad mot fönsterkarmen, medan månljuset föll på hennes nedböjda gestalt.

— Jag visste, att ni skulle komma tillbaka, sade hon, utan att röra sig ur sin ställning.

— Visste ni det? frågade han och satte sig objuden på en stol.

—Ja, återtog hon.

Då märkte han, att hon grät.

— Jag hoppas, att jag inte kommit olägligt. I så fall kommer jag tillbaka en annan gång.

— Ni har förändrat er röst, sade hon, utan att svara på hans sista ord, — mycket förändrat den.

Hon stirrade fortfarande ut genom fönstret.

— Kanhända! svarade han.

— Ni sade, att ni skulle bli en annan människa; men jag tänkte inte, att ni skulle göra det på allvar och så snart. Det är verkligen sorgligt att...

— Att min röst är förändrad?

— Fy, att ni kan skämta så! Ni förstår nog, att jag menar... menar er kärlek till mig!

— Ah... såå!

— Det är ert skämt, som kommer mig att tro, att ni ännu är förtviflad. Lofva mig, att ni inte tager något förtvifladt steg!

Samtalet hade utvecklat sig oförmodadt i en riktning, som han alldeles icke afsett. Han hade icke kommit för att tala om sin gamla kärlek; men hon ref hastigt upp de gamla såren. Månne han ännu kunde vinna hennes kärlek? Han svarade henne:

— Jag tänkte verkligen ett ögonblick på självmord; men så slog jag det ur hågen. Det finns så mycket att lefva för, att man småningom kan fatta hopp...

— Nej, nej! Tro inte, att ni någonsin kan vinna min kärlek!

— Men, miss Burroughs, jag kom nu inte för att vinna er kärlek. Ni mins nog, att då vi skildes, sade ni, att ni hyste stor aktning för mig, att ni ville blifva som en syster för mig; men jag ville inte plåga er med min hyllning.

— Men ni älskar mig?

— Nå... ja! Jag... jag...

— Förstår ni inte, att jag menar, att ni inte älskade mig.

— Nåväl! Jag medger, att jag älskar er. Jag har försökt att glömma er, men förgäfves.

Hans röst fick ett ömmare uttryck.

— Ni har inte haft lång tid på er att söka glömma.

— Mig har den dock förefallit lång.

— Ja, mig också; jag har hela tiden suttit här vid fönstret och grätit.

— I hela två år? Är det möjligt? Eller är hon galen? Så frågade han sig själf, men sade intet.

Violet fortsatte:

— Men jag älskar er inte... och bryr mig inte om, att pappa och mamma säga, att jag skall gifta mig med er. Jag älskar en annan.

— En annan?

— Ja, sedan långt tillbaka. Men jag får aldrig se honom mer; ty jag låt honom gå, och han är kanske död nu. Jag fann det intressant att ge honom korgen; jag visste verkligen inte, huru mycket jag höll af honom, och han borde sannerligen känna, att jag gör det.

Hon började snyfta och gömde ansiktet i händerna.

— Så har det blifvit alldeles hopplöst för mig? inföll han.

— Ja!

— Så låt mig visa er, hur käckt jag tar det. Låt mig få bli som en bror för er? Säg mig, hvem han är, och jag skall föra honom tillbaka till er

— Nej. Han är för stolt. Han kommer aldrig tillbaka.

— Säg mig dock, hvem han är!

— Ni känner honom. Det är Jack Barry, officern. Ni kommer nog ihåg honom från sommaren för två år sedan.

Jack trodde nästan, att han drömde. Han kände den största lust i världen att ropa högt af glädje; men det passade inte, så länge hon satt och grät Han förstod nu allt. Hon trodde, att hon talade med en annan, hvars frieri hon kort förut afslagit.

— Jag känner honom mycket väl, sade han omsider, men han har också förändrat sig.

— På hvad sätt? frågade hon ängsligt. Det gör mig intet, om han endast älskar mig som förr.

— Det gör han, och hans röst är nu mycket lik min.

Det var icke orden, utan tonfallet i hans röst, som slog henne.

Hon såg hastigt upp. Han hade ställt sig midt i månljuset.

Hon störtade upp, och... ja, nu är det slut på historien.

INTE LYCKAN, MEN DÖDEN.

Verklighetsbild af Ernst-Olof.

En lång signal, och atlanterångaren lägger ut.

Man snyftar och gråter och vinkar och ser de kära på stranden med sorgsna ögon stå där, önskande lycka och välgång.

Raskt rulla propellerna på, och snart försvinner den sista strimman af fosterjorden vid horisontens rand.

Carl Edvin står tyst och sluten och med tårade ögon, fast han redan är stora karlen, tjugo år kantänka. Så svårt det var, att se mor och far och Karin gråta, då de skildes från honom, men han skulle ju återkomma, rik och förmögen, och hjälpa dem till bättre omständigheter. Det hade han lofvat dem.

— — — —

Carl Edvin skötte det lilla torpet åt fadern, som började blifva gammal nu och utsliten.

Så hade han gått en solskensmorgon och plöjt efter en glad trall, då posten kom och medförde ett bref till Carl Edvin. Det var från en af hans forna kamrater vid herrgården. Han var i Amerika nu och hade det bra, skref han, men man fick arbeta hårdt och strängt. Men pengar tjänte han och lefde riktigt som "fin" karl, skref han. Så frågade han till sist, om inte Carl Edvin hade tänkt att resa dit för att söka lycka därborta, och han erbjöd sig att möta honom vid bryggan i New York.

Carl Edvin stod stum och tänkte. Att söka lyckan! sade han. Men var han då inte lyckligt, som han nu hade det? Att få arbeta för far och mor och se deras vänliga, blida ögon, då han återkom från arbetet på åkern. Var inte det lycka? Eller var han inte lyckligt, då han träffade sin Karin, som han höll så kär, och då han med hufvudet i hennes knä fick ligga och se grantopparne teckna sig mot himmelen? Var han då inte lyckligt, Carl Edvin? Jo, då var han lyckligt! — Men ändå... det där brefvet hade upptändt inom honom en längtan efter det okända, en längtan, som brände honom i själen veckor framåt, tills han inte kunde tiga längre.

Och så skulle han resa.

Och far fick ett annat utlryck i ögonen och talade stundom om fattighuset, och mor grät och bad honom stanna hos dem. Men ändå ville han inte, han kunde inte!

— — — —

Och nu stod han där på däcket och tänkte på de kära, som han lämnade. Han ville gråta, men vågade inte. Han var ju stora, starka karlen!

Och vågorna började att rulla och hafvet stänkte högt, och bort bar det, bort till främmande lyckosökarland!

— — — —

I New York mötte han Gustaf.

Ja, se! så fin han var. Han var ju en riktig herre!

Och så följdes de åt in i staden, med de stora kyrkorna, som hus, som Carl Edvin uttryckte sig. —

Men Gustaf misstog sig. Han hade trott, att på den fabriken, där han arbetade, säkert skulle finnas plats för Carl Edvin. Men det fanns ingen nu!

Och så blef det ett letande och sökande för att skaffa arbete åt Carl Edvin. Men förgäfves!

Hvart han kom, ville man inte ha honom, ty han såg inte stark ut, Carl Edvin, han såg sjuk och trött ut, och andra funnos, som lämpade sig bättre än han.

Till slut föreslog Gustaf honom att resa till Chicago. Kanske skulle lyckan vara honom mer bevågen där.

— — — —

Och Carl Edvin reste till Chicago.

I den svenska klubben där träffade han många goda och vänliga människor, som gjorde allt för att skaffa honom arbete. Och det lyckades!

Carl Edvin hade plats vid ett bygnadsverk som handtlangare. Det var ett tungt arbete och mången gång sviktade han under bördan att bära tegelstenen och cementen.

Och då arbetet var slutadt för dagen var han dödstrött och somnade, och i sömnen banade sig då och då en snyftning utur hans inre.

Han började att hosta, Carl Edvin, och blifva hes, och stundom värkte det i hans bröst. Men han teg och led och vågade inte tro, hvad han innerst anade.

Om söndagarne, då han var fri, sökte han sig hälst ut till stranden af Michigansjön, till den stora folkparken där. Längst ned, alldeles där böljorna skvalpade om buskarne och gräset, låg Carl Edvin och längtade och spanade utåt sjön.

En gång låg han där och såg. Då tyckte han, att molnet vid horisonten tornade sig upp, och från vattnet och sjön kommo reflexer af grönt. Så såg han backen grön och stugan och vid dörren satt en gumma och grät och på åkern nedanför gick en gubbe med lutad rygg och plöjde. Så kom en ung kvinna, en flicka, gående vägen mot stugan. Hon hälsade sorgset på gubben i åkern, och så gick hon fram till gumman. "Goddag, kära mor", sade hon och lade sig på marken vid gummans fötter. "Är det några underrättelser i dag?" Gumman ruskade sorgset sitt gråa hufvud. "Carl Edvin! Carl Edvin!" hviskade flickan och grät vid gummans fot på marken...

Carl Edvin! Carl Edvin! Det skar honom i hjärtat, där han låg och stirrade. Mor! Far! Karin! Nu såg han, hvilka de voro. Det var ju hans kära, som väntade honom i hemmet i fosterjorden Han ville rifva ut sitt hjärta ur det värkande bröstet.

Men så försvann bilden med ens, och Carl Edvin stirrade på det tomma intet, där förut hans Fata Morgana, fosterjorden, visat sig för hans längtande, sjuka själ. Han sjönk ihop, men rätade sig med ens och sprang bort, sprang hem och kastade sig på sängen och somnade i snyftningar. Stackars Carl Edvin!

Morgonen därpå vaknade han mycket orolig till sinnet, och hans bröst värkte mer än vanligt. Men upp måste han, upp för att tjäna brödet!

Men arbetet var tyngre än vanligt, och redan efter tredje bördan stannade han, villrådig om han skulle uthärda mer. Men han måste ju! Så tog han ett tag men sviktade och föll framstupa, och blodet trängde sig utur näsa och mun.

Nu hade lungsoten brutit fram.

— — — —

Blek och stilla låg Karl Edvin på bädden i sjuksalen. Han hade inte många timmar kvar att lefva, han skulle dö snart, sade läkaren.

Men han dog först efter ett par dagar.

Vid bädden stodo läkaren och några sjuksköterskor endast. Han låg stilla och stirrade i taket, Carl Edvin, med vidöppna ögon. Så började han oroligt röra sig af och an, tog handen för pannan, och satte sig plötsligt upp i sängen, rätade ut armarna, liksom famnade han efter något. "Far! Mor! Karin!" ropade han, föll bakåt och var död...

Skratt och spratt

Optimistiskt. — Vi måste olyckligtvis amputera foten.

— Nå, då skall jag ju ändtligen bli kvitt mina liktornar

•

Katederblomma. Romarne voro ett mycket stridslystet folk. Svärdet ingick som en viktig beståndsdel i deras dagliga bröd.

•

Kulturframsteg. Den oförbätterlige: — Jo, nog går världen framåt i humanitet. Förr kallade man mig en gammal fyllkaja... nu säger man om mig, att jag är en kronisk alkoholist.

•

Sig lika. A., — Har du sett i tidningen att bankdirektör X:s fru skänkt sin man tvillingar?

B.: — Jojo, de ä' sig lika — alltid samma vräkighet.

•

Tjänstflickor emellan. — Kajsa du hvarför har du tagit dig en så liten fästman?

— Jo, sir du, det är för det, att en längre inte får rum i mitt köksskåp.

•

Farlig fred. Mamma (till sin son som lekt indian med några kamrater): Hur är det med dig, pysen min? Du är ju alldeles blek... ha ni slagits?

Gossen: — Tvärtom... vi ha rökt fredspipa hela tiden.

Bokstafligt. Läraren: — Hvarigenom höjer sig människan öfver djuren, Karl Svensson?

Karl Svensson (efter en lång funderare): — Därigenom att hon far i luftballong och aeroplan.

•

Omedveten självkritik. — Gubben lille, den här knappen har skräddaren sytt oförsvarligt i din väst. Det är nu femte gången, jag måste sy i den för dig!

•

Bättre upp. I en teaterfoyer hälsas en stor finansman med ett: God afton, hr konsul! Hur står det till? En närstående korrigerar:

— Napoleon var konsul. Denna herre är generalkonsul.

•

Ännu värre. — I dag lämnar jag min våning.

— Jaså, hyran är väl för hög?

— Nej, men värden vill prompt att den skall betalas.

•

Väninnorna. — Om jag varit i ditt ställe, skulle jag inte gifvit kamrern korgen.

— Nej, det hade nog inte jag heller gjort — — om jag varit — den du är.

•

Omtänksamt. A.: — Har du några cigarrer på dig?

B.: — Nej, jag köper inte cigarrer numera.

A.: — Hur — hva' för slag?

B.: — Jag har beslutat vänja dig af med att röka.

Kallt té.

Det var i förbudsstaden Maine, där inte en droppe alkohol får säljas. Detta hindrar emellertid icke, att man köper sådan under åtskilliga slag af skyddande förklädnad. Ingen undrade därför, då en pojke med en täckt korg på armen sågs springa från den ena vagnen till den andra vid en järnvägsstation och hålla upp en flaska, fylld med en mörk vätska, samt immerfort ropa med en listig blinkning med ögonen:

— Hvem vill köpa fint, godt, kallt té?

Den ene efter den andre köpte, men för hvar gång gjorde gossen det förbehållet, att man först skulle dricka, sedan tåget lämnat stationen, för att han icke skulle råka i några svårigheter. Slutligen var hela hans förråd utsåldt, och tåget ångade bort.

En karl, som hade åskådat alltsammans, frågade pojken, hvarför han hos samtliga sina kunder inskärpt, att de först finge slå upp flaskorna, sedan de lämnat stationen.

— Jo, därför att jag annars skulle fått förargelse, ty i flaskorna fanns — verkligen kallt té, ljöd gossens svar.

•

En hjältes sorgliga öde.

I en nyligen utkommen, mycket läst roman råkar hjälten ut för många sorgliga öden under det han friar till sitt hjärtas dam. Det omtalas uttryckligen, att hans hjärta stannade tre särskilda gånger, då han trodde att hon skulle ge honom korgen.

Två gånger blef samma hjärta som is i hans bröst.

Åtskilliga gånger kväfdes han af sin sinnesrörelse, en gång sveddes han af sin älskades vrede, och två gånger kyldes han in i själen af hennes hån

Och så slöt det med en höjdpunkt: han tappade hufvudet.

Och till råga på allt detta elände köpt han inte korgen.

Den bästa tuggtobak fabricerad

Copenhagen - Snus

varar längre och lämnar en mera behaglig smak än någon annan slags tobak. Den förseglade fiberbox'en af COPENHAGEN SNUS skyddar köpare mot underlägsna efterapningar och når köpare i friskt och fullkomligt tillstånd.

10c per box öfverallt

10c per box öfverallt

Om COPENHAGEN-SNUSET ej erhålles i butikerna i Edert grannskap, skola vi sända Eder en box vid emottagandet af 10c.

National Snuff Co., Limited

900 ST. ANTOINE STREET, MONTREAL. 1

"Hur svenska stålet biter" o. s. v.

Direkt från Eskilstuna importerade, E. A. Bergs prisbelönta, världsberömda, garanterade RAKKNIFVAR:

N:r 10. Tunn klinga, nickelrörbak $1.00
N:r 12A. Hel klinga, ½ konk. slipad, etsad, ... $1.60
N:r 12E. Hel klinga ½ konk. slipad, elfenbenskaft, etsad, $2.00
Skomakareknifvar, raka och svängda, ... .25c.
Konstknifvar ..... från 40c. till $1.50
Tälj- och slaktknifvar pr st. ..... 40c till 90c.

Alla knifvar äro garanterade, och pengarna återlämnas om de ej utfalla till belåtenhet. Insänd beloppet genom "postal note" och godset sändes pr post portofritt. Uppgif fullständig adress!

E. WIDEEN. Blackfolds, Alta.

Ref.: The Merchants Bank, Red Deer, Alta.

SMOKE 1912 CIGARS

NÄR NI ÖNSKAR EN GOD CIGARR, BEGÄR DÅ 1912 CIGARREN. DENNA CIGARR ÄR TILLVERKAD AF DEN BÄSTA TOBAK. FÖRSTKLASSIG I ALLA AFSEENDEN.

Prenumerera på

FREE PRESS

vestra Canadas största engelska dagliga tidning och Winnipegs ledande nyhetstidning. Dess valspråk är "frihet i handel, frihet i religion, jämlikhet i borgerliga rättigheter". Morgonupplagan kostar 50c. pr. månad, aftonupplagan 25c.pr månad. Den ägnar skandinaverna särskild nyhetsafdelning under rubriken "Scandinavian News", redigerad af C. Albin Jones.

J. D. McArthur Co., Ltd.

Cor. Higgins & Princess TEL. 5060 Winnipeg, Man.

VIRKE, FÖNSTERRAMAR, DÖRRAR ETC., ETC.

SÄLJA I PARTI OCH MINUT SÅVÄL SOM HELA VAGNSLASTER.